

Paratrăsnete:

„Cred că un romancier care nu scrie romane realiste nu înțelege nimic din miza epocii în care trăim.“

Tom Wolfe

„Menirea artistului este de a se cufunda în inima infernului.“

Marylin Manson

8h30

Cunoașteți sfârșitul: mor toți. Sigur, moartea îi ajunge pe destui oameni, într-o zi sau alta. Originalitatea acestei povești e că, aici, vor muri toți în același timp și în același loc. Oare moartea creează legături între oameni? Nu s-ar zice:ăștia nu-și vorbesc. Dau din gură, ca toți ăia sculați cu noaptea-n cap, și își mestecă micul dejun într-o cafenea de lux. Din când în când, unii fotografiază priveliștea, care e cea mai frumoasă din lume. În spatele imobilelor pătrate, marea este rotundă; siajele vaselor trasează pe ea forme geometrice. Nici chiar pescărușii nu ajung așa de sus. Majoritatea clienților de la *Windows on the World* nu se cunosc între ei. Când privirile li se întâlnesc din nebagare de seamă, își dreg glasul și se întorc, repede, la cititul ziarelor. Început de septembrie, dimineața devreme, toată lumea e botoasă: concediile s-au terminat; acum, trebuie să se țină tare până la sărbătoarea Recunoștinței. Cerul este albastru, dar nimeni nu se bucură de el.

Într-o clipă, la Windows on the World, o portorică grasă se va pune pe zbierat. Un cadru de conducere în costum + cravată va rămâne cu gura căscată. „Oh, my God.“ Doi colegi de birou vor amuți de uimire. Un roșcovan o să dea drumul unui „Holy shit!“. Chelnerița va turna înainte ceaiul, până când ceașca va da pe dinafară. Există secunde care durează mai mult decât altele. Ca și cum ai fi apăsat pe tasta „Pauză“ a unui DVD-player. Într-o clipă, timpul va deveni elastic. Toți acești oameni vor face, în sfârșit, cunoștință. Într-o clipă, vor fi cavalerii ai Apocalipsului, uniți, cu toții, în clipa Sfârșitului Lumii.

8h31

În dimineața aceea, noi eram în vârful lui World, iar eu eram centrul universului.

Era ora opt și jumătate dimineața. Știu, e cam devreme să duc niște copii sus, în vârful unui building. Dar fiii mei țineau foarte mult să-și ia micul dejun aici, iar eu nu sunt în stare să le refuz nimic: mă simt vinovat pentru că i-am dat papucii mamei lor. Avantajul sculatului devreme e că scapi de cozi. La parter, de când cu atentatul din 1993, au triplat controlul actelor de identitate; ca să vii aici, la muncă, trebuie să ai un ecuson special, paznicii nu

glumesc când îți iau geanta la puricat. Jerry a reușit chiar să facă detectorul de metale să sune, cu catarama lui de la curea, care avea efigia lui Harry Potter. În holul high-tech, fântânile gâlgâie discret. Pentru breakfast, trebuie să-ți faci rezervare: când am sosit, mi-am anunțat numele la recepția lui *Windows on the World*. „Good morning, my name is Carthew Yorston.“ Imediat, intri în ambianță: covor roșu, cordoane-barieră din catifea răsucită, private elevator. În acest hol de gară (30 de metri până în plafon), pupitrul de la recepția restaurantului are funcția de Agenție Clasa Întâi. Excelentă ideea de a ne înființa aici, înainte de năvala gloatei. Aștepti mai puțin la telescoape (băgi 25 de cenți și poți să privești, în toate clădirile învecinate, la sosirea secretarelor cu urechea lipită de telefoanele celulare, sugrumate în taioarele gri deschis, cu părul permanentat, încălțate în bascheți, dar cu escarpenii pitiți în falsele lor genți Prada). E prima oară când urc în vârful lui World Trade Center: amândoi băieții mei au fost încântați de lifturile rapide care urcă primele 78 de etaje în 43 de secunde. Viteza e așa de mare, că-ți simți inima săltând în cușca toracică. Nu mai voiau să plece de la Skylobby. După patru călătorii dus-și-ntors cu liftul, a trebuit să mă supăr:

— Hai, gata! Astea sunt lifturi pentru oamenii care muncesc, nu scrie pe ele Space Mountain!

O recepționează din restaurant, pe care o identifici după insigna de la rever, ne-a însoțit până la celălalt lift, „omnibuzul“, care urcă la etajul 107. Programul nostru de azi este încărcat: breakfast la *Windows on the World*, apoi plimbare în Battery Park, ca să luăm feribotul de Staten

Island (moca!), pentru Statuia Libertății, apoi vizită la Docul 17, puțin shopping în South Street Seaport, câteva poze în față la Brooklyn Bridge, o raită pe la piața de pește, pentru mirosul ei fain, și, în fine, un hamburger în sânge, la *Bridge Café*. Băieții adoră mustoasele biftecuri tocate gâlgâind de ketchup. Și paharele Large Coke, pline de gheață mărunțită, atâta vreme cât nu sunt Diet. Copiii se gândesc doar la înfulecat, iar părinții doar la regulat. Despre partea asta, o duc bine mersi: la puțină vreme de la divorț, am întâlnit-o pe Candace, care lucrează la Elite New York. Dacă i-ați vedea structura... Pe lângă ea, Kylie Minogue e o băbătie coclită. În fiecare seară, sare pe mine, gâfâind, la *Algonquin* (ea preferă *Royalton*-ul lui Philippe Starck, de pe aceeași stradă) (fiindcă n-o cunoaște pe Dorothy Parker) (trebuie să am grijă s-o pun să citească *Viața în doi*, ca să i se ia de chestia asta cu cuplul).

Peste două ore o să fiu mort, dar poate că-s mort chiar de pe acum.

12
8h32

Se cunosc puține lucruri despre ce s-a petrecut la *Windows on the World* în acea dimineață. *New York*

Times arată că la 8h46 — ora de intrare a zborului American Airlines nr. 11 în etajele 94–98 — în restaurantul de pe acoperiș erau 171 de persoane, dintre care 72 de angajați. Se știe că o firmă (Risk Water Group) organizase un mic dejun de lucru în salonul privat de la etajul 196, dar și că la etajul 107 mâncau, ca în fiecare dimineață, fel de fel de clienți. Se știe că turnul de Nord (cel mai înalt dintre cele două, care avea pe acoperiș o antenă ce-l făcea să semene cu o seringă) a fost primul atins și ultimul prăbușit, la ora 10,28 precis. Prin urmare, între cele două momente este — cu exactitate — un interval de o oră și trei sferturi. Iadul durează o oră și trei sferturi. Cartea de față la fel.

Rândurile de față le scriu la *Ciel de Paris*. Åsta-i numele restaurantului situat la etajul 56 al Turnului Montparnasse, de pe Avenue du Maine, nr. 33, Paris 75015. Telefon: 01 40 64 77 64. Fax: 01 43 22 58 43. Metrou: Montparnasse — Bienvenue. Aici, micul dejun începe să fie servit de la ora 8,30 dimineața. De săptămâni întregi, îmi iau cafeaua zi de zi la *Ciel de Paris*, de unde pot privi turnul Eiffel ca de la egal la egal. Priveliștea e superbă, fiindcă acest loc este singurul din Paris de unde nu vezi Turnul Montparnasse. În jurul meu, oameni de afaceri strigă în celulare, ca să se bucure și vecinii de conversațiile lor tembele:

— Auzi, o să se spună să-ți semnez negru pe alb, asta a fost statuat la ultima reuniune.

— Nu, nu, îți repet ce mi-a specificat Jean-Philippe, nu e negociabil.

— Suntem într-o piață de spiellers!

— Da, ei bine, ascultă aici: trebuie să știi să-ți stăpânești reacțiile!

— Știi ce se spune: Rockefeller a făcut avere cumpărând întotdeauna prea târziu și vânzând întotdeauna prea devreme.

— OK, e în regulă așa cum am zis, secretara mea o să-ți trimită un mail și reconfirmăm toată chestia asta.

— Nici una, nici alta: valoarea a splitat, dar rata de schimb flotantă este tot la fel de limitată.

— Să-ți zic un pont: atâta timp cât nu intervin investitorii instituționali ca să-l susțină, tre' să știi că piața e ținută, în prezent, de isteți.

— Mi-a luat mult să dau de CAC; fiindcă piața era greoaie, m-am bătut ca nebunul.

Tipii abuzează, totodată, de adverbul „absolut“. În timp ce transcriu spusele acestor aspiranți la titlul de Stăpâni ai Lumii, o chelneriță îmi aduce cornuri, cafea cu frișcă, borcănele cu dulceață Bonne Maman și două ouă fierte. Nu-mi mai amintesc cum erau îmbrăcate chelnerițele de la *Windows on the World*: când am pus eu piciorul acolo, pentru prima și ultima oară, era noapte. Bănuiesc că angajații trebuie să fi fost negri, studente, actrițe în șomaj sau chiar fete drăguțe din New Jersey, cu șorțulețe micuțe peste țățaloancele lor mari, hrănite cu porumb. Atenție: la *Windows on the World* nu erai la McDo, asta era restaurant di granda, cu ditamai notă de plată la urmă (35 \$ un brunch, fără bacșiș). Tel: 212-938 1111 sau 212-524 7000. E recomandabil să vă rezervați masa cu mult timp înainte și se cere ținută adecvată. Am încercat să sun, dar, acum, dai peste robotul unei agenții

de locație a spectacolelor. Presupun că fetele care serveau or fi fost mai curând drăguțe, în ținută elegantă. Taior bej cu inițialele „WW“? Look de cameristă de pe timpuri, cu o rochiță neagră pe care îți vine să le-o sufleci? Taior? Smoching Gucci desenat de Tom Ford? De acum, e imposibil să mai verifici. Realizarea acestui roman hiperrealist a devenit dificilă tocmai datorită realității. De la 11 septembrie 2001, realitatea nu numai că depășește ficțiunea, ci o și distruge. Nu poți scrie despre acest subiect, dar nu poți scrie nici despre altceva. Nimic nu ne mai impresionează.

Afară, privirea îmi este atrasă de orice avion care trece. Pentru ca să pot descrie ceea ce s-a petrecut de cealaltă parte a Atlanticului, ar trebui ca un avion să intre sub picioarele mele, în acest turn negru. Aș simți cum se clatină imobilul; asta trebuie să-ți lase o impresie ieșită din comun. Ceva așa de dur, cum este un zgârie-nori, bălăbănindu-se ca o corabie beată. Atâta sticlă și atât oțel transformate instantaneu în pleavă. Piatră moale. Asta e una dintre lecțiile date de World Trade Center: imobilele noastre sunt mobile. Ceea ce credem că e stabil este mișcător. Ceea ce ne imaginăm că e solid este lichid. Turnurile sunt mobile, iar zgârie-norii zgârie mai ales țărâna. Cum de poate fi distrus așa de repede un lucru atât de enorm? Asta e subiectul cărții de față: prăbușirea unui castel din cărți de credit. Dacă un Boeing ar intra sub tălpile mele, aș cunoaște în sfârșit ceea ce mă chinuie de un an: aș cunoaște fumul negru care se ridică din pământ, căldura care face să se topească zidurile, ferestrele care au